

Danielin kirja - Numero neljäkymmentä

Paavali

Jeff Pippenger

2024-01-04

Danielin ensimmäinen luku, päällekkäin asetettuna Danielin neljännen luvun kanssa, kuvaa ensimmäisen ja toisen enkelin historiaa vuodesta 1798 vuoteen 1844. Tuossa historiassa Danielin kirja avattiin sineteistään, ja se osa, joka avattiin, olivat luvut seitsemän, kahdeksan ja yhdeksän. ”Rivi rivin päälle” luvut yksi, neljä ja sitten seitsemästä yhdeksään havainnollistavat ensimmäisen enkelin milleriittiliikkeen historiaa.

Tuossa historiassa (1798–1844) adventismin perustotuudet vahvistettiin, ja nuo totuudet esitettiin lopulta vuoden 1843 pioneeritaululla. Nebukadnessarin kuva Danielin kirjan toisessa luvussa on taululla. Danielin seitsemännen ja kahdeksannen luvun näyt ovat taululla. Kahdeksannen luvun ”jokapäiväinen” on esitettynä, samoin kuin Kolmannen Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemän aikaa”. Islamin kolme voi-huutoa, sellaisina kuin ne esitetään Ilmestyskirjan yhdeksännessä luvussa, ovat siellä. Jumala varoitti toistuvasti ennalta, että noihin perustotuuksiin hyökkättäisiin.

”Olkoon ne, jotka seisovat Jumalan vartijoina Siionin muureilla, miehiä, jotka kykenevät näkemään vaarat kansan edellä — miehiä, jotka osaavat erottaa totuuden erehdyksestä, vanhurskauden vääryydestä.

”Varoitus on tullut: mitään sellaista ei saa sallia tulla sisään, mikä horjuttaisi sen uskon perustusta, jonka varaan olemme rakentaneet siitä asti, kun sanoma tuli vuosina 1842, 1843 ja 1844. Minä olin tässä sanomassa mukana, ja siitä lähtien olen seisonut maailman edessä uskollisena sille valolle, jonka Jumala on meille antanut. Emme aio siirtää jalkojamme pois siltä perustukselta, jolle ne asetettiin, kun päivä päivältä etsimme Herraa hartaassa rukouksessa valoa etsien. Luuletteko, että voisin luopua siitä valosta, jonka Jumala on minulle antanut? Sen on oltava kuin Iankaikkinen Kallio. Se on ohjannut minua siitä asti, kun se annettiin.” Review and Herald, 14. huhtikuuta 1903.

Likaharjamiehen työ, joka on määrä toteuttaa Jumalan viimeisten päivien kansan osallistuessa siihen, on myös Jesajan kuvaama, kun hän yksilöi viimeisten päivien kansan ja työn, johon heidät on kutsuttu, sillä perustukset olivat määrättyt hautautumaan erehdyksen alle ennen kuin viimeiset päivät koittaisivat.

Ja sinun omasi rakentavat ikivanhat rauniopaikat; sinä pystytät jälleen monien sukupolvien perustukset, ja sinua kutsutaan nimellä: muurimurtumien korjaaja, asumiskelpoisten polkujen ennalleenasettaja. Jesaja 58:12.

”Muinaiset rauniopaikat” viittaavat opillisiin totuuksiin, jotka liittyvät kahteen hävittävään valtaan, pakanuuteen ja paaviuteen. Se, että pakanuuden kahta hävittävää valtaa seuraa paavius, oli se perusrakenne, jota William Miller käytti jokaisen esittämänsä profetian kehyksenä.

Ja he rakentavat jälleen ikivanhat rauniot, pystyttävät entiset autiot paikat ja korjaavat hävitetyt kaupungit, monien sukupolvien autioiksi jääneet paikat. Jesaja 61:4.

Profetian rakenne, jota kuvataan viitekehyksenä, on noiden kahden vallan historia ja keskinäinen suhde. "Asuttaviksi teiden saattamisen" palauttaminen on Millerin viitekehyksen ennalleenasettamista, jota hänen unessaan kuvasi likaharjan kanssa toimivan miehen työ. Jesaja käytti esikuvanaan Esran historiaa ja niiden historiaa, jotka palasivat Babylonista ja korjasivat Jerusalemin, osoittaakseen entisten hävitysten ennalleen asettamisen.

Isiemme päivistä tähän päivään asti me olemme olleet suuressa rikkomuksessa, ja pahojen tekojemme tähden meidät, meidän kuninkaamme ja meidän pappimme on annettu maiden kuninkaiden käsiin, miekalle, vankeuteen, ryöstettäväksi ja häpeään, niin kuin tänä päivänä on. Mutta nyt on hetkeksi meille osoitettu armoa Herralta, meidän Jumalaltamme, niin että meille on jätetty pelastunut jäännös ja annettu kiinnitysnaula hänen pyhässä paikassansa, jotta meidän Jumalamme valaisisi silmämme ja antaisi meille vähän virkistystä orjuudessamme. Sillä me olimme orjia; mutta meidän Jumalamme ei ole hylännyt meitä orjuudessamme, vaan on osoittanut meille laupeutta Persian kuninkaiden silmissä, antaakseen meille virkistystä, pystyttääkseen meidän Jumalamme huoneen ja korjatakseen sen rauniot sekä antaakseen meille suojamuurin Juudassa ja Jerusalemissa. Esra 9:7–9.

Esra ja ne, jotka korjasivat Jerusalemin, edustavat "jäännöstä", joka on asuttaviksi tarkoitettujen polkujen ennalleenasettaja, ja he ovat niitä, jotka suorittavat työn 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennen kuudennen luvun rukouksen asiayhteydessä, johon Esra viittaa sanoessaan, että "isiemme päivistä asti olemme olleet suuressa rikkomuksessa tähän päivään saakka; ja pahain tekojemme tähden meidät, meidän kuninkaamme ja meidän pappimme on annettu muiden maiden kuningasten käsiin, miekan, vankeuden, ryöstön ja kasvojen häpeän alaisiksi." Se "päivä", johon hän viittaa, on se "päivä", jona viimeisten päivien "jäännös" ennallistaa asuttaviksi tarkoitetut polut.

Esran jäännös on ne kaksi todistajaa, jotka herätetään kuolleista kolmen ja puolen päivän päättyessä ja jotka täyttävät 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennen kuudennen luvun rukouksen, sellaisena kuin Daniel havainnollistaa sen yhdeksännessä luvussa. Kun Esra ja hänen työtoverinsa palasivat pakkosiirtolaisuudesta ja rakensivat Jerusalemin jälleen, he olivat esikuvana työstä, jossa palautetaan Millerin jalokivet, mikä on Millerin perustavien totuuksien ennalleenasettamisen työtä. Tästä syystä Millerin työn viitekehyksen ymmärtäminen on välttämätöntä.

"Apostolit rakensivat varman perustuksen varaan, itse aikojen Kallion päälle. Tälle perustukselle he toivat kivet, jotka he louhivat maailmasta. Rakentajat eivät työskennelleet ilman esteitä. Kristuksen vihollisten vastustus teki heidän työnsä tavattoman vaikeaksi. Heidän oli kamppailtava niiden ahdasmielisyyttä, ennakkoluuloja ja vihaa vastaan, jotka rakensivat väärän perustuksen varaan. Monia, jotka työskentelivät seurakunnan rakentajina, voidaan verrata muurin rakentajiin Nehemian päivinä, joista on kirjoitettu: 'Ja muurilla rakentajat ja kuormankantajat ynnä kuormaaajat tekivät kukin toisella kädellään työtä ja pitivät toisella kädellään asetta.' Nehemia 4:17." Apostolien teot, s. 596.

Molemmissa Jesajan kohdissa työnä on monien sukupolvien perustusten ja hävitysten ennalleen kohottaminen. Jesaja osoittaa hengelliseen työhön, jota kirjaimellinen työ havainnollisti. Perustuksia oli varjeltava, mutta sen sijaan ne peittyivät lopulta kokonaan väärennettyjen jalokivien valheellisen perustuksen alle. Ne, jotka Jesaja yksilöi, ennallistavat milleriläisten perustavanlaatuiset totuudet, eivät kirjaimellisia tiiliä ja kiviä. Näiden totuuksien vertauskuvana on Millerin kehys kahdesta hävittävästä vallasta, jotka polkivat maahan pyhäkön ja sotajoukon ”seitsemäksi ajaksi”.

Tuo ennalleen asettamisen työ kuvataan ”perustusten” ja ”monien sukupolvien autioituneiden paikkojen” kohottamisena, ja se tarkoittaa profeetallista työtä, jossa perustavanlaatuiset totuudet palautetaan sen menetelmän kautta, joka tuo profeetallisen rivin profeetallisen rivin päälle, täältä vähän ja tuolta vähän. Perustusten ja autioituneiden paikkojen jälleen perustamisen työ on sitä työtä, jossa esitetään ja puolustetaan niitä alkuperäisiä totuuksia, joita kuvataan vuoden 1843 ja 1850 tienraivaajakartoissa, jotka ovat Habakukin toisen luvun kaksi taulua. Ja tämä työ toteutetaan myöhäissateen menetelmällä, ”rivi rivin päälle”. Se on työtä, jossa palataan Jeremian vanhoille poluille siinä kiistassa niiden kanssa, jotka tahtovat pitää yllä väärennettyä perustusta, kuten Millerin unen väärät jalokivet sitä kuvaavat.

“Vihollinen pyrkii kääntämään veljiemme ja sisartemme mielet pois siitä työstä, jossa valmistetaan kansa kestäväksi näinä viimeisinä päivinä. Hänen sofisminsa on laadittu johtamaan mielet pois tämän ajan vaaroista ja velvollisuuksista. He pitävät mitättömänä sitä valoa, jonka Kristus tuli taivaasta antamaan Johannekselle kansaansa varten. He opettavat, etteivät aivan edessämme olevat tapahtumat ole kyllin tärkeitä ansaitakseen erityistä huomiota. He tekevät tehottomaksi taivaallista alkuperää olevan totuuden ja riistävät Jumalan kansalta sen menneet kokemukset, antaen niiden sijaan väärän tieteen.”

“Näin sanoo Herra: Asettukaa teille, katselkaa ja kysykää muinaisia polkuja, mikä on hyvä tie, ja vaeltakaa sitä.” Jeremia 6:16.

Älköön kukaan pyrkikö repimään pois uskomme perustuksia — niitä perustuksia, jotka laskettiin työmme alussa Sanan rukouksellisen tutkimisen ja ilmoituksen kautta. Näille perustuksille me olemme rakentaneet viimeisten viidenkymmenen vuoden ajan. Ihmiset saattavat kuvitella löytäneensä uuden tien ja voivansa laskea vahvemman perustuksen kuin se, joka on laskettu. Mutta tämä on suuri petos. Muuta perustusta ei kukaan voi laskea kuin sen, mikä on laskettu.

“Aiemmin monet ovat ryhtyneet rakentamaan uutta uskoa, perustamaan uusia periaatteita. Mutta kuinka kauan heidän rakennuksensa pysyi pystyssä? Se sortui pian, sillä sitä ei ollut perustettu Kalliolle.

”Eikö ensimmäisten opetuslastenkin täytynyt kohdata ihmisten väitteet? Eikö heidän täytynyt kuunnella vääriä teorioita ja sitten, tehtyään kaikkensa, pysyä lujina sanoen: ’Muuta perustusta ei kukaan voi panna kuin mikä pantu on’? 1. Korinttolaiskirje 3:11.

”Niin meidän tulee pitää luottamuksemme alku lujana loppuun asti. Jumala ja Kristus ovat lähettäneet tälle kansalle voiman sanoja, jotka ovat tuoneet sen pois maailmasta kohta kohdalta

nykyisen totuuden kirkkaaseen valoon. Huulet pyhällä tulella kosketettuina Jumalan palvelijat ovat julistaneet sanoman. Jumalallinen lausuma on painanut sinettinsä julistetun totuuden aitoudelle.” Testimonies, osa 8, 296, 297.

”Kansan valmistamisen kestämaan viimeisinä päivinä” työ on työ, joka liittyy Hesekielin kirjan kolmannenkymmenennenseitsemännen luvun kahteen profetiaan. Sanoma julistetaan Jesajan äänen kautta erämaassa, ja Hesekielin ensimmäinen sanoma kokoaa yhteen ne, jotka ovat olleet kuolleina Sodomian ja Egyptin kaupungin kadulla kolme ja puoli päivää. Silloin he tunnistavat olleensa Matteuksen viivytyksen ajassa kymmenen neitsyen vertauksessa. Sen jälkeen he kuulevat Jeremialle annetun kutsun erottaa kallis halpahintaisesta, jos he tahtovat palata. He tunnistavat myös Danielin yhdeksännen luvun rukouksen nykyiseksi totuudeksi. Sen tähden, jos ja kun he päättävät palata hyväksymällä evankeliumin ehdot ja täyttämällä ne, silloin he saavat Hesekielin toisen sanoman ja asettuvat jaloilleen, suureksi sotajoukoksi.

”Työ kansan valmistamiseksi kestämaan viimeisinä päivinä” toteutetaan myöhäissateen menetelmän kautta, joka on ”käsky käskyn päälle, sääntö säännön päälle”. Tähän työhön sisältyy niiden milleriläisten totuuksien ennalleen asettamisen työ, joita 1843 ja 1850 tienraivaajakartat edustavat. Nuo kaksi karttaa ovat Habakukin kaksi taulua, ja ne on asetettava päällekkäin (käsky käskyn päälle), ja näin tehdessään nuo kaksi karttaa edustavat perustavanlaatuisia totuuksia, jotka tomuharjamiehen on ennallistettava viimeisinä päivinä.

Kun ne asetetaan yhteen, rivi rivin päälle, ne osoittavat vuoden 1843 kartassa olleen virheen, joka sittemmin korjattiin vuoden 1850 kartassa. Kun niitä tarkastellaan yhtenä tauluna (rivi rivin päälle), ne kuvaavat sekä Jumalan kansan kokemusta että seitsemän ukkosen kätkeyttä historiaa, sillä yhdessä ne havainnollistavat ensimmäistä pettymystä, viipymisen aikaa, keskiyön huutoa, 22. lokakuuta 1844 sekä suurta pettymystä.

Ensimmäinen pettymys, keskiyön huuto ja suuri pettymys muodostavat seitsemän ukkosenjylinän kätkeytyn historian. Se on totuuden rakenne, sillä totuus perustuu siihen, että heprean sanan ”totuus” ensimmäinen ja viimeinen kirjain ovat samat kuin tuon historian ensimmäinen ja viimeinen pettymys. Keskimäinen, kolmastoista kirjain on kapinan vertauskuva, niin kuin sitä edustavat ne, jotka hylkäävät keskiyön huudon sanoman. Nämä kaksi karttaa, kun ne yhdistetään, antavat kaksi todistajaa milleriittojen profeetallisille totuuksille, jotka likaharjamiehen on palautettava, mutta ne osoittavat myös sen kokemuksen, joka on esikuvana sadan neljäkymmenen tuhannen kokemuksesta.

Niitä, jotka oli kutsuttu olemaan lippumerkki (sataneljäkymmentäneljäentuhatta), kohtasi ensimmäinen pettymys 18. heinäkuuta 2020, ja sitten heille esitettiin heinäkuussa 2023 sanoma ääneltä, joka huutaa erämaassa. Tuo ääni kutsui heitä palaamaan.

Juuri tässä seitsemän ukkosen salatussa historiassa kapina tulee ilmi, sillä seuraava tienviitta on se, kun likaharjamies kokoaa jalokivet ja heittää ne rasiaan. Silloin ne loistavat kymmenen kertaa kirkkaammin. Tässä vaiheessa Miller herätettiin. Kun neitsyet (Miller) heräävät, on liian myöhäistä. Monien sukupolvien autioituneiden paikkojen ennalleen asettaminen on työ, johon kahden todistajan täytyy osallistua. Tätä työtä toteutetaan nyt.

William Millerin kehys niille profetioille, joita Ulai-joen näky sekä Danielin kirjan luvut seitsemän, kahdeksan ja yhdeksän edustavat, oli pakanuuden ja paavillisuuden kaksi hävittävää valtaa; ja Future for America -teoksen kehys on pakanoisuus (lohikäärme), jota seuraavat paavillisuus (peto) ja luopioprotestanttisuus (väärä profeetta). Avain, joka vahvistaa molemmat kehykset, ovat apostoli Paavalin kirjoitukset. Apostoli Paavali oli se profeetallinen ääni, joka yhdisti muinaisen Israelin hengelliseen Israeliin. Ennen kääntymystään Paavalin nimi oli Saul, mikä merkitsee ”valittua” tai ”esille asetettua”.

Paavali valittiin (erotettiin) olemaan apostoli pakanoille, ja hänet valittiin muun muassa Vanhan testamentin ymmärryksensä vuoksi. Koska hän kirjoitti suurimman osan Uudesta testamentista, ei ole ketään muuta Uuden testamentin kirjoittajaa, jolla olisi ollut sellaista Vanhan testamentin ymmärrystä kuin Paavalilla. Hänet valittiin johtamaan evankeliumin esittämistä pakanoille, mutta hänet valittiin myös vahvistamaan Vanhan testamentin profeetallisten historioiden suhde siihen profeetalliseen historiaan, joka seurasi ristin aikakautta. Ilman Paavalin todistusta milleriläisten profeetallinen ymmärrys, samoin kuin Future for America -järjestön, olisi olematon. Juuri siinä historiassa, jossa kirjaimellinen Israel erotettiin Jumalan valittuna kansana, Paavali valittiin osoittamaan, että tuo muinainen Israel, vaikka silloin olikin Jumalasta erotettu, oli hengellisen Israelin profeetallisen historian vertauskuva. Ensimmäisen ja kolmannen enkelin liikkeiden välttämättömät profeetalliset säännöt perustuvat ensisijaisesti apostoli Paavalin kirjoituksiin.

Tästä syystä tarkastelemme joitakin Paavalin esiin tuomia profeetallisia periaatteita, jotka vaikuttivat milleriittien sanomaan ja jotka asettuivat kahden hävittävän vallan muodostamaan kehykseen; ja näin tehdessämme tarkastelemme myös sitä, kuinka nämä periaatteet vaikuttavat kolmen hävittävän vallan kehykseen.

Sillä en tahdo, veljet, pitää teitä tietämättöminä siitä, että kaikki meidän isämme olivat pilven alla ja kaikki kulkivat meren läpi, ja kaikki kastettiin Moosekseen pilvessä ja meressä, ja kaikki söivät samaa hengellistä ruokaa, ja kaikki joivat samaa hengellistä juomaa; sillä he joivat siitä hengellisestä kalliosta, joka heitä seurasi, ja se kallio oli Kristus. Mutta useimpiin heistä Jumala ei mielistynyt, sillä he kaatuivat erämaassa. Mutta nämä tapahtuivat varoittaviksi esikuviksi meille, ettemme me pahaa himoitsisi, niin kuin he himoitsivat. Älkää myöskään olko epäjumalanpalvelijoita, niin kuin muutamat heistä olivat, niin kuin on kirjoitettu: "Kansa istui syömään ja juomaan, ja nousi karkeloimaan." Älkäämmekä harjoittako haureutta, niin kuin muutamat heistä harjoittivat, ja yhtenä päivänä kaatui kaksikymmentäkolme tuhatta. Älkäämme myöskään kiusatko Kristusta, niin kuin muutamat heistä kiusasivat, ja saivat surmansa käärmeiden kautta. Älkääkä napisko, niin kuin muutamat heistä napistivat, ja saivat surmansa tuhoajan kädestä. Mutta tämä kaikki tapahtui heille esikuvallisesti, ja on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailman aikojen loppu on tullut. 1. Korinttolaiskirje 10:1–10.

Kymmenessä lyhyessä jakeessa Paavali osoittaa, että kasteen toimitusta esikuvattiin Punaisenmeren ylityksessä, että Kallio, joka seurasi muinaista Israelia, oli ”hengellinen Kallio” ja että se oli Kristus. Hän osoittaa, että muinainen Israel oli esikuva niille, jotka elävät viimeisinä päivinä. Tämä jakso on varoitus, ja tämä jakso on kiistakysymys niiden välillä, jotka pitävät totuudesta kiinni, ja niiden, jotka vastustavat totuutta. Adventistiteologit opettavat, että Paavali

ainoastaan osoitti muinaisen Israelin historian havainnollistavan moraalisia opetuksia, jotka viimeisinä päivinä elävien tuli ymmärtää, mutta he väittävät, ettei Paavali osoittanut kirjaimellisen Israelin historian todella olevan toistuva hengellisessä Israelissa. Sisär White käyttää usein tätä jaksoa vahvistaakseen juuri sen, mitä Paavali tarkoitti.

”Jokainen muinaisista profeetoista puhui vähemmän omaa aikaansa kuin meidän aikaamme varten, niin että heidän profetoimisensa on voimassa meitä varten. ’Tämä, mikä tapahtui heille, on esikuvallista ja on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailman aikakausien loppukausi on tullut.’ 1. Korinttolaiskirje 10:11. ’Eivät he palvelleet itseään, vaan meitä niissä asioissa, jotka nyt on teille ilmoitettu niiden kautta, jotka taivaasta lähetetyssä Pyhässä Hengessä ovat julistaneet teille evankeliumia; näitä asioita enkelitkin halajavat kumartuneina katsella.’ 1. Pietarin kirje 1:12....”

”Raamattu on koonnut ja sitonut yhteen aarteensa tätä viimeistä sukupolvea varten. Kaikki Vanhan testamentin historian suuret tapahtumat ja juhlalliset toimitukset ovat toistuneet ja toistuvat seurakunnassa näinä viimeisinä päivinä.” Selected Messages, kirja 3, 338, 339.

Se, että ”Vanhan testamentin historian suuret tapahtumat ja juhlalliset toimitukset ovat toistuneet ja toistuvat seurakunnassa näinä viimeisinä päivinä”, on se tapa, jolla sisär White tiivistää Paavalin tarkoituksen näissä jakeissa. Pyrkiessään horjuttamaan Paavalin osoittamaa muinaisen Israelin tunnistamista kirjaimellisen Israelin historian vertauskuvalliseksi kuvaukseksi Saatana on kohdistanut tähän profeetalliseen periaatteeseen kaksi ensisijaista hyökkäystä. Ensimmäinen, jonka jo mainitsin, on väite, että Paavali ainoastaan osoitti noiden historioiden edustavan moraalisia opetuksia. Tuo väärä opetus on puolitotuus, eikä puolitotuus ole lainkaan totuus. On totta, että ne moraaliset opetukset, jotka voidaan johtaa muinaisen Israelin historiasta, ovat hyödyksi niille, jotka elävät viimeisinä päivinä, mutta kun tätä käytetään kieltämään se, että nuo tarinat ovat myös kuvaus tapahtumista, jotka tulevat toistumaan, siitä tulee puolitotuus, jonka tarkoituksena on kieltää totuus.

”Siunaus tai kirous on nyt Jumalan kansan edessä — siunaus, jos he tulevat ulos maailmasta ja erottautuvat siitä sekä vaeltavat nöyrän kuuliaisuuden tiellä; ja kirous, jos he yhtyvät epäjumalanpalvelijoihin, jotka polkevat taivaan korkeita vaatimuksia. Kapinallisen Israelin synnit ja vääryydet on merkitty muistiin, ja kuva on asetettu eteemme varoitukseksi, että jos me jäljittelemme heidän rikkomuksensa esimerkkiä ja luovumme Jumalasta, me lankeamme yhtä varmasti kuin hekin lankesivat. ’Nyt nämä kaikki tapahtuivat heille esikuviksi; ja ne on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailman aikojen loppu on tullut.’” Testimonies, osa 1, 609.

Yhtä totuutta ei tule käyttää toisen totuuden kieltämiseen, sillä niin tehtäessä Jumalan totuus muutetaan valheeksi.

”Vapahtajan yhtä lausumaa ei saa panna kumoamaan toista.” Suuri taistelu, 371.

Opetusta, jonka mukaan muinaisen Israelin historia edustaa ainoastaan moraalisia opetuksia, käyttävät adventistiteologit usein Jumalan profeetallisen sanan kumoamiseen, ja se on yksi niistä puolitotuuksista, jotka sisältyvät siihen tarukertomusten ruokaan, joka on valmistettu pettämään

Jumalan kansa ottamaan vastaan valheen; ja se valhe, jonka he ottavat vastaan, yksilöidään apostoli Paavalin kirjoituksissa.

Toinen pääasiallinen hyökkäys sitä periaatetta vastaan, että muinaisen Israelin historia havainnollistaa nykyisen Israelin historiaa, keksittiin jesuiittojen toimesta vastareformaation aikana, ja se koostuu siitä, että hyväksytään ajatus muinaisen Israelin historian toistumisesta. Jesuiittojen valhe on siinä, että historia toistuu kirjaimellisesti eikä hengellisesti. Tämä valhe keksittiin keinoksi estää ymmärrys siitä, että Rooman paavi on Raamatun profetian antikristus, sillä tämä opetus myöntyy siihen totuuteen, että viimeisinä päivinä on oleva antikristus, mutta väittää, että antikristusta edustaa kirjaimellinen valta, ei hengellinen valta. Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun portto, jonka otsaan on kirjoitettu salaisuus, Babylon, olisi silloin portto, joka nousee kirjaimellisessa Babylonin maassa, joka nykyään on Irak.

“Ne, jotka hämmentyvät ymmärryksessään sanasta eivätkä näe antikristuksen merkitystä, asettuvat varmasti antikristuksen puolelle.” Kress Collection, 105.

Paavi on kirjaimellinen henkilö, joka edustaa kirjaimellista valtaa (katolista kirkkoa), mutta hänet ja hänen organisaationsa on profeetallisesti osoitettu kirjaimellisella Babylonilla, ja heidät voidaan tunnistaa oikein vain silloin, kun antikristuksen aihe esitetään kirjaimellisen esikuvan hengellisenä täyttymyksenä. Paavali osoitti, että kirjaimellinen Israel kuvaa hengellistä Israelia, mutta tämä ei ollut uusi profeetallinen totuus, jonka hän esitti, sillä hänen ymmärryksensä perustui yleisesti Vanhaan testamenttiin, ja siihen hänen todistuksensa nojaa.

Näin sanoo Herra, Israelin kuningas, ja hänen lunastajansa, Herra Sebaot: minä olen ensimmäinen, ja minä olen viimeinen, eikä minun rinnallani ole Jumalaa. Ja kuka on minun kaltaiseni? Hän kutsukoon ja julistakoon sen ja asettakoon sen eteeni, siitä asti kun minä asetin muinaisen kansan; ja tulevat asiat, ne jotka ovat tulossa, ilmoittakoot he niille. Älkää peljätkö, älkääkä vavistko: enkö minä ole jo siitä ajasta sen sinulle ilmoittanut ja julistanut? Te olette minun todistajani. Onko muuta Jumalaa minun rinnallani? Ei, ei ole muuta Jumalaa; minä en tiedä ainoatakaan. Jesaja 44:6–8.

Meidän tulee olla Kristuksen todistajia, niin kuin Paavali oli, että Alfa ja Omega asetti vertauskuviksi osoittamaan ”sitä, mikä on tuleva” niiden ylle, jotka elävät viimeisinä päivinä, ei ainoastaan muinaisen Israelin, vaan kaiken raamatullisen muinaisen kansan. Paavali oli Vanhan testamentin tuntija, ja hänet nostettiin profeetalliseksi yhdistäväksi lenkiksi kirjaimellisen ja hengellisen Israelin armotalouden välille. Juuri hänen kirjoituksensa ohjasivat niitä, jotka ymmärsivät tiedon lisääntymisen lopun aikana vuonna 1798 ja myös vuonna 1989.

Muinaiset kirjaimelliset Babylon, muinaiset idän lapset, muinainen Egypti, muinainen Kreikka ja muinainen meedo-persialainen valtakunta ovat hengellisten voimien vertauskuvia maailman lopussa. Muinaiset vertauskuvat ovat se kirjaimellinen, joka edeltää hengellistä ja edustaa sitä, mikä seuraa. Paavali menee niin pitkälle, että osoittaa kirjaimellisen Aadamin olleen hengellisen Aadamin (joka on Kristus) vertauskuva.

Niin on myös kirjoitettu: ”Ensimmäisestä ihmisestä, Adamista, tuli elävä sielu”; viimeisestä Adamista tuli eläväksi tekevä henki. Mutta se, mikä on hengellistä, ei ole ensimmäinen, vaan

se, mikä on luonnollista; sen jälkeen tulee se, mikä on hengellistä. Ensimmäinen ihminen on maasta, maallinen; toinen ihminen on Herra taivaasta. Millainen on maallinen, sellaisia ovat myös maalliset; ja millainen on taivaallinen, sellaisia ovat myös taivaalliset. Ja niin kuin me olemme kantaneet maallisen kuvaa, niin saamme myös kantaa taivaallisen kuvaa. 1. Korinttolaiskirje 15:45–49.

Paavali opettaa ensimmäisestä ja viimeisestä Aadamista eräitä hyvin syvällisiä opetuksia, mutta me ainoastaan osoitamme sen periaatteen, jonka hän esittää kohdassa aivan selvästi sanoessaan: ”ei kuitenkaan tullut ensin se, mikä on hengellistä, vaan se, mikä on luonnollista; sen jälkeen se, mikä on hengellistä.” Kirjaimellinen, jonka Paavali tässä määrittelee ”luonnolliseksi”, on ensin, ja hengellinen on viimeisenä. Kirjaimellinen Israel oli ensin ja luonnollinen, ja hengellinen Israel tulee ”sen jälkeen”.

Kirjaimellinen Babylon edeltää hengellistä Babylonia. Seuraava tärkeä kohta, jota Paavalin kirjoituksissa korostetaan, on se historiallinen ajankohta, jolloin siirtymää kirjaimellisesta hengelliseen on sovellettava. Juuri ristin aikakaudella osoitetaan se profeetallinen muutos, jossa siirrytään kirjaimellisesta hengelliseen.

Sillä te olette kaikki Jumalan lapsia uskon kautta Kristuksessa Jeesuksessa. Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet. Ei ole juutalaista eikä kreikkalaista, ei ole orjaa eikä vapaata, ei ole miestä eikä naista; sillä te olette kaikki yhtä Kristuksessa Jeesuksessa. Mutta jos te olette Kristuksen omia, niin te olette Abrahamin siementä ja lupauksen mukaan perillisiä. Galatalaiskirje 3:26–29.

Syntyperälläsi ei ole merkitystä; jos ja kun otat Kristuksen vastaan, sinusta tulee silloin Aabrahamin siemen. Et ole kirjaimellinen Israel, vaan olet hengellinen Israel. Siirtymä kirjaimellisesta hengelliseen oli risti. Paavali jakaa ihmiskunnan kahteen luokkaan. Kullakin luokalla on oma liittonsa, kumpikin on Aabrahamin jälkeläisiä. Kummallakin on kaupunki, joka edustaa heidän perhettään ja liittoaan. Kumpikin on joko kirjaimellisen Aadamin tai hengellisen Aadamin poika.

Sillä on kirjoitettu, että Abrahamilla oli kaksi poikaa, toinen orjattaresta, toinen vapaasta vaimosta. Mutta orjattaren poika oli syntynyt lihan mukaan, vapaan vaimon poika taas lupauksen kautta. Tämä sisältää vertauskuvan, sillä nämä naiset ovat ne kaksi liittoa: toinen on Siinain vuorelta, synnyttäen orjuuteen; tämä on Hagar. Sillä Hagar on Siinain vuori Arabiassa, ja se vastaa nykyistä Jerusalemiä, joka on orjuudessa lapsineen. Mutta ylhäällä oleva Jerusalemi on vapaa, ja se on meidän kaikkien äiti. Sillä on kirjoitettu: Iloitse, sinä hedelmätön, joka et synnyttä; puhkea riemuun ja huuda, sinä, joka et synnytystuskia tunne; sillä hylätyllä on paljon enemmän lapsia kuin sillä, jolla on mies. Mutta me, veljet, olemme Iisakin tavoin lupauksen lapsia. Mutta niin kuin silloin lihan mukaan syntynyt vainosi Häntä, joka oli syntynyt Hengen mukaan, samoin on nytkin. Mutta mitä sanoo Raamattu? Aja pois orjatar ja hänen poikansa; sillä orjattaren poika ei ole perivä yhdessä vapaan vaimon pojan kanssa. Niinpä, veljet, me emme ole orjattaren lapsia, vaan vapaan. Galatalaiskirje 4:22–30.

Ristin ajanjaksossa muinaisesta kirjaimellisesta tuli modernin hengellisen vertauskuvia. Apostoli Paavali selvensi nämä olennaiset profeetalliset totuudet, jotka antoivat William Millerille

mahdollisuuden vahvistaa kahden hävittävän vallan viitekehyksen, jonka varaan hän perusti kaikki profeetalliset johtopäätöksensä. Sama apostoli Paavalin suorittama työ osoittaa ne kolme hävittävää valtaa, jotka muodostavat Future for American kaikkien profeetallisten johtopäätösten viitekehyksen.

Millerin käsityksen viitekehys siitä tiedon lisääntymisestä, jota lukujen seitsemän, kahdeksan ja yhdeksän Ulai-joen näky edusti, perustui hänen oivallukseensa, että Danielin kirjan ”jokapäiväinen” edusti pakanallista Roomaa. Hän teki tuon löydön Paavalin toisesta kirjeestä tessalonikalaisille. Tämä ymmärrys on se ensisijainen totuus, joka yhdistetään profeetalliseen ”valheeseen” ja joka aiheuttaa voimakkaan eksytyksen tulemisen seitsemännen päivän adventistien ylle viimeisinä päivinä.

Seuraavassa artikkelissa jatkamme tutkimustamme tiedon lisääntymisestä, jota Ulaijoen näky edustaa, tarkastelemalla sitä, minkä Miller tunnisti Paavalin kirjeessä.

”Hän, joka näkee pinnan alle, joka lukee kaikkien ihmisten sydämet, sanoo niistä, joilla on ollut suuri valo: ’He eivät ole murheellisia eivätkä hämmästyneitä moraalisen ja hengellisen tilansa tähden.’ Totisesti, he ovat valinneet omat tiensä, ja heidän sielunsa mielistyy heidän kauhistuksiinsa. Minäkin valitsen heille eksytyksen, ja saatan heidän pelkonsa heidän osakseen; koska kun minä kutsuin, ei kukaan vastannut; kun minä puhuin, he eivät kuulleet, vaan tekivät pahaa minun silmiäni edessä ja valitsivat sen, mihin minä en mielistynyt.’ ’Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen,’ koska he eivät ottaneet vastaan totuuden rakkautta voidakseen pelastua, ’vaan mielistyivät vääryyteen.’ Jesaja 66:3, 4; 2. Tessalonikalaiskirje 2:11, 10, 12.”

”Taivaallinen Opettaja kysyi: ’Mikä voimakkaampi harha voi eksyttää mielen kuin se teeskentely, että rakennatte oikealle perustukselle ja että Jumala hyväksyy tekonne, vaikka todellisuudessa toteutatte monia asioita maailmallisen menettelytavan mukaan ja teette syntiä Jehovaa vastaan? Voi, se on suuri petos, lumoava harha, joka ottaa mielet valtaansa, kun ihmiset, jotka ovat kerran tunteneet totuuden, erehtyvät pitämään jumalisuuden muotoa sen henkenä ja voimana; kun he luulevat olevansa rikkaita ja rikastuneita eivätkä tarvitse mitään, vaikka todellisuudessa he tarvitsevat kaikkea.’” Testimonies, osa 8, 249, 250.